ISMAEL KADARE
De oude cinema

Oude cinema,
Verlaten cinema
Waar geen films, zelfs geen reprises, werden vertoond sinds lange tijd,
Waar het publiek niet langer rammelt met hun zetels,
Waar pindanootjes niet langer worden verkocht
Tijdens de pauze.

Het scherm vol vlekken
De kapotte luidsprekers
De lege zetels als ongeschreven regels.
In gedachten verzonken en vol nostalgie
Staar ik van in het deurgat
Naar dit gedicht van zetels, lang en verlaten.

Cinema van mijn jeugd,
Bouwvallige cinema,
Ik heb zovele landen gezien,
Ik heb zovele auditoria bezocht,
Maar geen van deze ging ik binnen met zo'n vreugde
Als jou,
Sjofele oude cinema
Schitterend en dierbaar voor mij!

Nergens voelde ik me beter,
Niet in luxueuze zalen van glinsterend fluweel,
Met enkele blondjes aan mijn zij.
Naar jou ga ik
In het gezelschap van een zigeuner of twee.

Munten, munten,
Moeilijk geïnd geld
Dat vrolijk rinkelt aan de kaartjeskiosk,

De affiches, bij de moskee
En de kroeg van de bazaar,
Getekend door Qani, de portier in eigen persoon.

Op een affiche stond:
'Russische film',
Op een andere van dezelfde film:
'Tsjechische film',
Maar niemand maalde er eigenlijk om,
Wij vergaven jou alles,
Lieve oude
Cinema.

Op dat stukje scherm
Zagen wij een stukje van de hele wereld,
Voor de eerste keer.
Op zes vierkante meter was
De wereld onbegrensd,
De wereld was prachtig
Al was het een opgelapt scherm.

Wij ook waren opgelapt,
Opgelapt was de Republiek,
Tijd, ellebogen, staten waren opgelapt,
Maar het meest glanzende scherm
Had nooit zo'n schittering
Gezien als die
In onze ogen.

Oude cinema,
Verlaten cinema,
Zetels waar onze jeugdjaren
Op rijen zaten.

Jeugdjaren
Altijd kwebbelend
Zoals een rij vogels
Op een telefoondraad.

Oude cinema,
Verlaten cinema,
Zware, lange en diepzittende zetels.
Hoe oud ik ook word
Waar ik ook ga,
Zal ik ze als een kruier meedragen
Met mij, deze zetels.